

הפגנות

עדרים בליה!

הציבור השקט ביותר במדינה מתחיל לתפוס נוכח מדיניות הממשלה

לא! לא! לא! לא ניתן! לא ניתן! לא ניתן! הידהרו הקריאות הקצובות ברחבה שלפני מישכן הכנסת. אותה שררה באולם הכנסת אווירה חגיגית. נבחרו העם התכנסו כדי לבחור בנשיא החמישי של מדינת ישראל. אנשי מישמרה הכנסת. במדיניותו, כיוונו את ה' תנועה ליד הבניין. אבל מעבר לסורגי ה' רחבה שליד המישכן זעקו כמה מאות אנשי שים וזעמים. לא היו אלה המתנגדים ל' בחירתו של יצחק נבון. שהתכנסו שם להפגין נגד בחירתו הצפויה. את חגיגות המעמד שיבשו כמה מאות בדואים מהגנב. שבאו למחות על הפקעת אדמותיהם. המדיניות של הפקעת אדמות הבדואים בדרום וריכוזם לשטחים מצומצמים, הופי עלה עוד בתקופת הממשלה הקודמת. אולם מאז המהפך הפוליטי במדינה, הופעלה שר' טת היד הזוקה ליישום מדיניות זו. הסירת הירוקה, שהופעלה במיוחד למטרה זו על- ידי מישרד החקלאות, החלה בהרסית מיב נים ובפיזור עדרי הבדואים שרעו על אד- מות המועדות להפקעה. סיכסוך הקרקעות הממושך בין הבדואים

הגיעה למסקנה שהחוקים הקיימים אינם מאפשרים לבדואים לשמור על החוק. חברי ריכנסת אחדים, וביניהם מאיר פעיל, תופיק יואד ואמנון לין, יצאו אל המפגין נים כדי להאזין לתביעותיהם. אולם הבדוי אים נאלצו להתפור מייד אחרי שאחרוני הח"כים שסיימו את הצבעתם הסתלקו בי' מכוניותיהם. לא היה עוד לפני מי להפגין. בשלושים שנות המדינה היו הבדואים אחד הציבורים הממשמעים והשקטים ביו' תר במדינה. אולם מדיניות היד הקשה שנוקטת עתה הממשלה כדי לכפות עליהם את הסדר הקרקעות הנראה לה, התרידה גם אותם משלוותם. "זה התחיל בהפגנה" אמר אחד מצעירי הבדואים, "אבל זה לא ייגמר בזה. מנסים להפוך אותנו בכוח לאויבי המדינה, ואחרי-כך יתפלאו מה יש לנו נגדה!"

מישפט

מתח פראי בהחלט

מוות באוגנדה, טעות

אכזרית, מזימות בפיגא

— ותביעה על סך 1200 ל"י

נערה-שעשועים הבינלאומי מגי לייט, הגיבור הישרותי הקבוע של מחבר ספריו המתח, ישראל גרנות, לא היה מניד עפעף למען סכום של 1200 ל"י. אותו מעסיקים עניינים אחרים: איך לבזבז את מיליוני

הבדואים מפגינים מוד הכנסת

נגד יד חזקה

הדולארים הגודשים את חשבון הבנק שלו, איך למצוא זמן ליפהפיות שרודפות אחריו, ואיך לעזור לחברים שהסתבכו בצרות.

גרנות, לעומתו, מוכן להילחם גם על הסכום הזה, שלטענתו מגיע לו המוציא-לאור של ספרו האחרון. והוא עושה זאת בעזרת בית-הדין האיוררי לעבודה. לפי החוזה ביניהם, צריך היה המו"ל, אהרון גר, בעל הוצאת הספרים תמוז, לשלם ל' גרנות עשרה אחוז מתיקף מכירת הספר — יהלומים בצבע דם שמו — תוך חודשים אחדים מיום הוצאתו לשוק.

מאז עברה שנה, והספר הצעיר (25) לא זכה לקבל מידי המו"ל אפילו פרוטה אחת, לדבריו. "בר היה אמור לדוות לי על התיקף המכירות ולשלם לי בהתאם", סיפר גרנות השבוע, "כיוון שלא שמעתי ממנו, פגנתי אליו לאחר חודשים אחדים, אבל הוא דחה אותי בכל פעם בתירוץ אחר. פעם אמר שעוד לא היתה ספירה ושתאקשר שנית, ובפעם אחרת אמר שהוא עסוק ואין לו זמן בשבילי. בשיחת הטלפון האחרונה צעק בר: "בסדר, אז אני בן-יונה ולא רוצה לשלם לך. אתה יכול לעשות מה שאתה רוצה, גם להגיש נגדי תביעה!"

"שם הפוך", בסופו של דבר שלח המו"ל דיווח לגרנות, בו הצהיר על מכירה של "ספחות מיו"ם 800 עותקים", דיווח כזה יכול להיות נכון גם אם נמכר עותק אחד בלבד, אך גרנות מצידו מאמין שיהלומים בצבע דם נמכרו במלף עותקים לפחות, והוא מעריך ומגיע לו עד כה ב-1200 ל"י, ואותו הוא תובע מאהרון בר. גרנות הצנום וממוצע-הקומה, שהוא בעל

סופר גרנות

„שמתי הכל בכיס!“

תואר ראשון בכלכלה וסטודנט שנה ג' למדעי המדינה ותולדות האמנות באוניברסי' טיטת תל-אביב, הגיע במיקרה לכתובת ספרי-רימתה. הוא כתב מדי פעם בעיתון ה' אוניברסיטה, וכאשר נשאל על-ידי בעל הוצאת ספרים אם הוא מסוגל לכתוב ספריו מתה, ענה לל היטוס: כן!

להפתעתו, באה לו הכתיבה בקלות. תוך שלושה ימי עבודה מאומצים, מבוקר עד ערב, כתב את ספרו הראשון, הספר גימכר היטב, וההוצאה הזמינה אצלו ספרים נר' ספים. הוא חפש לעצמו שם סיפורתי ה' נשמע כאמריקאי, ולבסוף הגיע, על-ידי הפיכת האותיות בשם-משפחתו, ל"הונגרי". בתור שם פרטי בחר שתי אותיות: ל.ס. גוף מלרף. בתמורה לספריו הראשון נים קיבל גרנות סכומים צנועים — כמה מאות לירות עבור כל ספר. לכן החליט לעבוד לפי אחוים.

עד היום כתב את מוות באוגנדה, מיג 25 אינו עונה, הטעות האכזרית, מזימות בפיגא, כדור ג'יהדן ואחרים, וכן עשרות חוברות-בלש. יש לו דמיון פורה, והוא כותב ישר למכונת-הכתיבה, ללא טיוטה. הוא מקפיד לאכלס כל צירדה שלו בהרבה בחורות יפהפיות, תיאורים אירוטיים נועזים, קרבות קאראטה ואלמות אכזרית.

הגיבור הקבוע הוא, כאמור, מיליונר צעיר בשם מני לייט. בספר האחרון הוא נחלץ לעזרת חבר שנגנבו ממנו יהלומים. תוך כדי הפעולה נכנסת לתמונה סוכנות הביון האמריקאית, אשר מנסה לנצל את השניים למטרות ריגול בינלאומי.

גרנות נוהג להתחיל את ספריו בצורה הנראית לו המושכת ביותר לדעתו, משהו כמו: "עיניו ניסו לקלוט מידה מרובה ככל האפשר מהמראה המלבב שעל הבמה. אישוניו התרחבו וניכר היה שהוא הומד את המחזה. עשרות עיניים נוספות של גברים תאוו-ימין היו מרותקות לבמה ה' מוארת באור אדמדם עמום. מה שכה ריתק את עיני הצופים, היה גופה המטרף של ננסי אוונס, שנע בקצב מטרף לקול צלילי לים רמים, שהייתה-היא באולם המלא עשן של המועדון." וכן הלאה.

"חומרי ניקור", בינתיים התיישב גרנות מלעשות כסף מכתובת ספריו-מתה, פתח מיני-כלבו במרכז תל-אביב, בו הוא מוכר חומרי ניקור וכלי-ביית, "כאן לפחות אף אחד לא יכול לדמות אותי", הוא אומר. התביעה על 1200 לירות היא, לדבריו, תביעה סימלית בלבד. הוא מתכנן להגיש בקרוב תביעה על סכום גבוה הרבה יותר נגד אהרון בר, על-שעונויו הם: נזקים כס' פיים, עוגמת-נפש ופגיעה במוניטין.

המו"ל בר נשמע נרגז מאוד כאשר נשאל על-ידי כתב העוול הזה מדוע אינו משלם לגרנות עבור ספריו. תחילה טען שהספר נמכר בשמונים עותקים, אחרי-כך אמר שהוא בעצם לא רוצה לנקוב במיט' פרים ומעדיף לומר ש"הספר לא הלך", ולבסוף החליט לומר: "הכי טוב שתכתבו ושסירבתי להגיב."

הוא סירב להגיב, אבל בכל זאת אמר בהמשך השיחה: "גרנות תובע תביעות בלי שום עילה. אני חושב שזה טיפשי מצידו — מעשה איוולת. מה הוא הולך לבית-הדין לעבודה? זו לא עבודה! הוא לא היה עובד שלי! מדובר בתמלוגים ולא בשכר-עבודה. ובמיקרה כזה קשה לדעת בכמה נמכר ה' ספר."

לסיום טען אהרון בר: "אהרון בר לא רוצה לשלם! תכתבו שהירווחתי מאה אלף לירות מהספר של ישראל גרנות, ושמתי את הכל בכיס שלי!"

גדול כוכבי הוליווד

כיום - רוברט דה

נירו - יגלם את

דמותו של משה דיין

ה אורח הבילוי צפוי הגיע למסיבה סמוך לחצות והאורחים שיפשו זה הוא. עיניהם כמסרבים להאמין שאומנם זה הוא. "רגע, הוא מוכר לי מאיזה מקום", אמר אחד מהם. "לא! זה לא יכול להיות הוא!"

ואומנם קשה היה להאמין כי הצעיר הי צנום, בחולצה פרומת הצווארון, שנכנס בצניעה למסיבה שנערכה במלון רמאדה בתל-אביב, אינו אלא האליל התורן של הוליווד, כוכב הקולנוע רוברט דה-נירו. המסיבה עצמה היתה מסיבת שחקנים ישראליים. ערכה אותה השחקנית שנית כתר (25). לרגל סיום ההצגה כולם עם כולם, בה השתתפה בתורשים האחרונים. בתפקיד של מעצבים הבא לשפץ את דירתה.

במקום נכחו שחקנים כמו אברהם מור, מונה וילברשטיין, אריאל פורמן, תקווה מור וידידים רבים נוספים. כאשר לפתע נכנס אל האולם רוברט דה-נירו בכבודו ור בעצמו, ממש כפי שהוא מוכר מסרטי הסנדק חלק ב', נהג מונית, הטייקון האחד ון וניו-יורק—ניו-יורק. הוא ניגש אל שנית וחייב אותה כידיד ותיק.

מאז חזרה שנית מגניוורק, שם שהתה במשך ארבע השנים האחרונות, למדה מישחק ואף זכתה בתפקיד קטן בסרט ל' צידו של שון קוגרי, התייחסו ידידיה ב-

נהג מונית

רוברט דהנירו, הבולט שבשח' קני הדור החדש בארצות-הברית, בתפקיד נהג-המונית הניו-יורקי טראוויס בייל, בסיורו של מרטין סקורסה נהג מונית שזכה בפרס הראשון בפסטיבל קאן וזיכה את דהנירו באוסקר כשחקן המצטיין.

ישראל בספקנות לסיפוריה בדבר ידידותה עם הכוכב הנועד. לפני כשבוע התקשר דהנירו אל שנית, לדירתה בתל-אביב, סיפר לה כי הוא מת-כוון לבוא לביקור בארץ. היא הזמינה אותו למסיבה שהתכוננה לערוך לחבריה להצגה, קבעה את מועד המסיבה ליום שבו הוא אמור היה להגיע לארץ. היא לא סיפ' רה לאף אחד מידידיה על בואו של הידיד המפורסם. כיוון שידעה שהוא שונא התי-קהליות סביבו, צלמים ועיתונאים, היא רצתה שיבלה במסיבה שלה ערב שקט, מבלי לעורר תשומת-לב. אבל רוברט דהנירו לא הגיע ל' ביקור בישראל רק כדי להשתתף במסיבה